

DOI 10.31558/2519-2949.2026.2.25

УДК 327.5(477+(470+571))

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-6350-2488>

Малахівський І. І., Національний університет «Острозька академія»

АМЕРИКАНО-УКРАЇНСЬКІ ВІДНОСИНИ В СВІТЛІ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

У статті розглянуто американо-українські відносини упродовж 2014-2026 років. Автор розглядає зовнішньополітичні підходи американських президентів до формування стратегії Вашингтона щодо України. Двосторонні відносини, як засвідчує автор, розвивалися з підйомами і спадами, під впливом низки факторів, упередженості, викликів, загроз, національних інтересів тощо. Стаття віддзеркалює позиції американських президентів, від Б. Обами р Д. Трампа, включно з його другою каденцією. Зокрема, автор наголошує, що одним із ключових недоліків моделі двостороннього стратегічного партнерства була відсутність усталених форм співробітництва та ціннісна асиметрія в системах стратегічних пріоритетів двох держав. На початку агресії 2014 року адміністрація Обами утрималося від поставок зброї Україні, і лише у другій половині 2014 року позиція США почала змінюватися. Вашингтон надав фінансову допомогу, військово обладнання тощо. Трамп під час першої каденції у 2017 році не змінив підходу попередника. Адміністрація підтримала реалізацію реформ в Україні, надавала військово допомогу, певні види летальної зброї, ініціювала додаткові санкції проти РФ, посилила військово присутність США в НАТО. На початку своєї першої каденції, адміністрація Байдена зволікала з наданням військової допомоги Україні, проте під тиском Конгресу, Вашингтон розпочав допомогу Києву, постачаючи оборонну зброю та надаючи кошти на військово допомогу. Вашингтон також запровадив санкції на низку осіб та організацій, представників російської еліти, законодавчі органи Росії, оборонні та технологічні компанії, державні підприємства та міжнародних посередників. Упродовж 2022-2026 рр. спостерігаємо зміну стратегії, оскільки друга адміністрація Трампа дистанціювалась від фінансування ЗСУ і зосередилась на перемовинах про врегулювання війни. Упродовж 2025-2026 рр. США змінили зовнішньополітичний курс по відношенню до України та союзників, тиснучи на Київ, щоб той погодився на територіальні поступки. Водночас, Вашингтон санкціонує припинення поставок зброї, вимагаючи за неї оплату. Попри підйоми та спади в американо-українських відносинах, Вашингтон відіграв важливу роль у підсиленні обороноздатності України, і продовжує це робити, попри зміну стратегічного підходу до України.

Ключові слова: США, Україна, двосторонні відносини, російсько-українська війна, російська агресія.

Постановка наукової проблеми. Україна чинить спротив російській агресії, яка бере свій початок з 2014 року, і яка в 2022 році переросла у повномасштабну війну. Постбіполярний період є нестабільним, мінливим, і непередбачуваним, особливо враховуючи зовнішню політику США. Попри це, роль Вашингтона – надзвичайно важлива у російсько-українській війні, без допомоги якої, Україна зазнала б набагато більше втрат і руйнувань. Вивчення американо-українських відносин сприяє кращому розумінню ролі США та її впливу на східну Європу, зокрема на Україну та формуванні зовнішньої політики.

Мета статті полягає в аналізі американо-українських відносин у світлі російсько-української війни. Поставлена мета передбачає такі завдання: 1) відстежити динаміку двосторонніх відносин упродовж 2014-2026 рр.; 2) виявити та описати допомогу надану Україні Сполученими Штатами.

Огляд літератури. Проблематику американо-українських відносин досліджувало чимало науковців, як закордонних, так і українських, проте акценти досліджень різняться. Серед українських науковців слід зауважити праці В. Пашкова (2024), А. Гетьманчук (2022), І. Крупені та І. Логвин (2025), Б.П. Ковальського (2018), А.О. Худолія (2016), А. Москаленка (2025). Зокрема В. Пашков [15] розглянув динаміку двосторонніх відносин на початку каденції Дж. Байдена, проте, доречно було б

проаналізувати розвиток відносин упродовж усієї каденції Дж. Байдена, включно з початком повномасштабного вторгнення Росії. Стаття А. Гетьманчук [3], присвячена розвитку українсько-американських відносин за останні роки, з урахуванням аналізу ризиків, що виникали у співпраці. І. Крупеня та І. Логвин [10], дослідили стан двосторонніх відносин у XXI ст. включно з Хартією про стратегічне партнерство Україна-США з точки зору політичної, безпекової, оборонної, економічної та гуманітарної співпраці, з урахуванням регіонального та глобального контекстів. Заслуговує на увагу стаття В. Івченка [7] про стратегічні виклики та можливості для України у партнерстві зі США, в якій автор намагається виявити точки дотику у відносинах двох країн. Б.П. Ковальський [9] виокремив основні напрямки співпраці між Україною і Сполученими Штатами Америки упродовж 1991-2017 рр., проте доробок не віддзеркалює поточного стану відносин. А.О. Худолій [18] проаналізував основні тенденції розвитку американо-українських відносин в контексті політичних та економічних аспектів співробітництва. А. Москаленко [12] відстежив американо-українські відносини за каденції Д. Трампа, проте, на нашу думку, огляду не вистачає глибини аналізу. Є. Волкотруб [2] аналізує військову допомогу Києву.

Західні дослідники приділяють увагу різним аспектам американо-українських відносин. Серед доробку західних науковців слід зазначити: М. МакФолла (2021); А. Віндмана (2022); К. Бадхвара (2025), Дж. Детмера (2025), А. Кулі (2025), Дж. Гербста (2021), М. Фаган (2025) та ін.

М. МакФол [39], колишній посол США в Росії, оцінює американо-українські відносини з урахуванням викликів для обох країн, як з точки зору внутрішньої, так і зовнішньої політики. А. Віндман [48] розглядає російсько-українську війну крізь призму русоцентризму США, критично оцінює зовнішню політику Вашингтона, який розвивав відносини з Росією за рахунок співпраці з східно-Європейськими партнерами та Україною. К. Бадхвар [22] відстежує двосторонні відносини з точки зору прагматики національних інтересів. Дж. Детмер [27] розглядає труднощі двосторонніх відносин в контексті угоди про рідкоземельні метали, яка поліпшила відносини двома країнами. А. Кулі [26] досліджує провал дипломатії між США та Росією, діловий характер зовнішньої політики Трампа та виклики, які постали перед НАТО у спробах припинити війну. Колишній посол США в Україні, Дж. Гербст [31] аналізує відновлення двосторонніх відносин за каденції Дж. Байдена. М. Фаган [28], аналізуючи відносини Вашингтона та Києва, звернула увагу на відмінності у підходах політичних партій до питання допомоги США Україні.

Попри значну кількість публікацій, наше дослідження охоплює хронологічні межі розвитку американо-українських відносин упродовж 2014-2026 рр., що сприяє глибшому розумінню проблемних питань у двосторонніх відносинах і дає підстави для аналізу та перспектив подальшого розвитку двох країн.

Основна частина. Перебіг подій упродовж 2014-2026 років свідчить про вагомую роль, яку відгравали Сполучені Штати у протистоянні російській агресії. На початку російської агресії 2014 р. реакція США була млява, оскільки адміністрація Обама не хотіла дратувати Москву, тому американське керівництво утрималося від різких кроків. І лише в другій половині 2014 року позиція США почала змінюватися. Суттєвою стала фінансова підтримка США, зокрема Вашингтон надав кредитні гарантії на 1 млрд доларів, що дало можливість кредитувати Україну з боку МВФ. Це були кошти на проведення реформ, зміцнення сектора безпеки, продовольчу програму, енергетичну безпеку тощо [5]. Значним досягненням 2014 р. у двосторонніх відносинах стало прийняття Конгресом та затвердження президентом США «Акту на підтримку свободи України», який дозволяв надавати оборонну зброю та поглиблювати секторальні санкції проти Росії. Україна отримала чимало військової техніки й обладнання, значні кошти прямої економічної підтримки. Упродовж 2014-2016 рр. США надали Україні обладнання та здійснили підготовку українських військових на суму 266 млн. доларів [14]. Стан двосторонніх відносин 2013-2016 рр. показує, що вони розвивалися, проте не завжди ефективно. Ключовим недоліком моделі стратегічного партнерства, що формувалася між США та Україною, була відсутність усталених форм співробітництва та ціннісна асиметрія в системах стратегічних пріоритетів двох держав [18, с. 116].

У 2014 р., коли уряд України звернувся до США з проханням про військову допомогу, зокрема про зброю, боєприпаси та розвідувальну підтримку, то адміністрація Обама погодилася надіслати лише військові пайки, побоюючись загострення напруженості у відносинах з Росією [41]. З одного боку, США хотіли продемонструвати підтримку України, з іншого, не провокувати Москву. У 2014 році Міністерство оборони США виділило 250 млн доларів на військову допомогу, а Державний департамент пообіцяв ще 140 млн доларів на зовнішню допомогу – загалом 390 млн доларів на

допомогу Україні. З того часу допомога перевищила 1,5 млрд доларів [49]. В останній рік адміністрації Обами США заснували Ініціативу з безпекової допомоги Україні, в рамках якої надавали американське військове обладнання та проводили навчання, щоб допомогти Україні захиститися від російської агресії. З 2016 по 2019 рік Конгрес виділив на цю ініціативу 850 млн доларів [24].

У зовнішній політиці США сприяли формуванню міжнародної коаліції на підтримку антиросійських санкцій, свідченням чого є розпорядження президента Обами у березні 2014 р. про заборону на в'їзд та замороження активів посадовців, причетних до анексії Криму Росією. “Велика вісімка” (G8) припинила членство Росії [38]. Попри такі кроки, агресія Росії в Україні продемонстрували неефективність політики «перезавантаження».

Після перемоги Трампа на виборах 2016 р., адміністрація наклала на РФ санкції, США вийшли з договорів про ядерні сили середньої дальності та відкрите небо, перемовини про стратегічну стабільність зайшли в глухий кут. Прихід до влади Д. Трампа у 2017 році суттєво не змінив підходу попередника. Адміністрація висловила підтримку реалізації реформ в Україні, надавала військову допомогу, включно з певними видами летальної зброї, ініціювала додаткові санкції проти РФ, посилила військову присутність США в НАТО [20, с. 109]. У 2017 році адміністрація Трампа погодилася надати Україні летальну допомогу, а згодом зобов'язалася продати «Джавеліни» на суму 47 млн доларів [24]. У лютому 2018 р. ЗСУ отримали від США 2500 приладів нічного бачення, вартістю 5,8 млн дол. В оборонному бюджеті Америки, у 2018 р., було закладено 350 млн доларів оборонної допомоги, включно з летальною зброєю [8]. У 2018 р. адміністрація Трампа схвалила продаж Україні 210 протитанкових ракет Javelin і 37 пускових установок на суму 47 млн доларів. Це рішення стало значним відхиленням від попередньої політики США, оскільки дозволило передати летальну зброю, яка мала б значний стримуючий ефект на російську агресію проти України. Придбання Україною летальної зброї від США зробило подальшу ескалацію конфлікту дорожчою для Росії [49]. Військова допомога продемонструвала, що підтримка США України була двопартійною. Підсумовуючи, слід зауважити, що упродовж першої каденції Д. Трампа (2017-2020 рр.), США надавали Україні відносно стабільну фінансову підтримку, зобов'язання становили від 524,3 млн доларів у 2017 році до 706,5 млн доларів у 2020 році [32]. Було збережено баланс між економічною та військовою допомогою, з незначною перевагою військової підтримки.

Адміністрація Байдена, що прийшла до влади в 2021 році, вирішила започаткувати «стабільні та передбачувані» відносини з Росією, щоб стримати Китай. Незважаючи на зустріч двох лідерів у червні 2021 р., відносини почали псуватися, коли виявилось, що Москва накопичує війська на кордоні з Україною, що свідчило про наміри Росії вторгнутись в Україну. У грудні 2021 року Росія передала США і НАТО проекти договорів про безпеку, проте, попри спроби адміністрації, росіяни не планували перемовин, оскільки вже готувалися до війни [45].

Що стосується адміністрації Байдена, то її також критикували обидві партії за зволікання з наданням військової допомоги Україні. На початку грудня 2025 р. депутати Палати представників написали Байдену лист, в якому закликали його негайно надати військову допомогу, про яку просила Україна [29]. Загальний обсяг військової допомоги Україні з моменту вступу Байдена на посаду становить близько 2 млрд доларів. Ця допомога включала в себе низку летальної зброї, такої як ракети «Стінгер», протитанкові системи «Джавелін», вертольоти Мі-17, гранатомети, броньовані автомобілі «Хамві», бронезилети та шоломи [24].

Сполучені Штати уважно відстежували дії Росії в 2021 році, напередодні повномасштабного вторгнення. Вашингтон повідомляв керівництво України та партнерів по НАТО про підготовку агресії, вважаючи, що така кампанія сприятиме відверненню агресії. Враховуючи значне скупчення сил, Вашингтон розпочав регулярні консультації з членами-партнерами по НАТО, готуючись до погіршення ситуації, припускаючи, що Москва може розпочати вторгнення в Україну. Посилилась співпраця між американським та українським керівництвом, представниками розвідувальних органів [19]. Інформаційна кампанія сприяла тому, що Вашингтон, Оттава та Брюссель погодили санкції, які запровадили після початку вторгнення Росії. У грудні 2021 року відбулася зустріч президентів США та Росії, в ході якої Дж. Байден попередив російського очільника про санкції у разі початку агресії. Сполучені Штати неодноразово намагалися домовитися з Росією та зупинити агресію, свідченням чого є зустріч очільників двох держав у Женеві у січні 2022 р., проте, окрім взаємних звинувачень, вона виявилась безрезультатною.

Проте після початку агресії 2022 року, коли стало зрозуміло, що Україна чинить спротив і кремлю

не вдалося її захопити за 3 дні, західні країни почали надавати економічну та військову допомогу Києву. Поступово політика США щодо України докорінно змінилася, оскільки стало зрозуміло, що більшість російських погроз виявилися порожніми. Зростав обмін розвідданими, посилювалась оперативна підтримка з боку Заходу і це дозволило ЗСУ ефективно використовувати наявні засоби. До лютого 2022 року неможливо було уявити, що Вашингтон сприятиме зростанню опору Україні, проте США плавно збільшували допомогу Україні [37].

Після початку повномасштабного вторгнення, Сполучені Штати активно долучилися до підтримки України, регулярно постачаючи зброю, зокрема, вже у лютому 2022 р., вони надали Україні 350 млн доларів на військові потреби. А в березні 2022 р. адміністрація Байдена наклала санкції на імпорту російської нафти, газу та енергоносіїв. У березні 2022 р. США виділили Києву 13,6 млрд доларів на військові та гуманітарні потреби, також було прийнято рішення про прийом 100 000 українців-мігрантів, які тікали від війни [19]. У травні 2022 р. Дж. Байден підписав закон про ленд-ліз, який передбачав надання обладнання та озброєння в довгострокову оренду або кредит. Окрім підтримки суспільства, американський Конгрес також продемонстрував підтримку України, попри партійні протиріччя. Підтримка Києва узгоджувалася з ідеологією зовнішньої політики Вашингтона, орієнтованої на захист демократичних цінностей. Агресія Росії давала змогу США ослабити Кремль, а допомога Україні зброєю та фінансами сприяла консолідації європейських союзників навколо НАТО на чолі з Вашингтоном. Така політика Вашингтона посилювала позиції США у протистоянні з КНР, сприяла розвитку ВПК Сполучених Штатів.

Відносини між США і Росією значно погіршилися, і до кінця 2024 року контактів майже не спостерігалось. Попри введені економічні санкції, результати виявилися мінімальними і не завдали значних збитків країні-агресору. Упродовж 2021-2025 рр. були відсутні двосторонні дискусії з питань контролю над озброєннями та ядерної зброї, які були базовими елементами комунікації між Москвою і Вашингтоном [45].

Починаючи з лютого 2022 року Конгрес погодив п'ять додаткових заходів щодо виділення коштів на допомогу Україні. Це фінансування охоплювало операцію «Атлантична рішучість» Європейського командування ЗС США, в межах якої Сполучені Штати «надають безпекову допомогу Україні та проводять інші військові заходи для зміцнення колективної безпеки європейських партнерів». З 2022 по 2024 фінансовий рік Конгрес надав 183 млрд доларів для заходів, пов'язаних з Україною [23]. У грудні 2024 року адміністрація Байдена зобов'язалася надати 5 млрд доларів на розвиток енергетичного, сільськогосподарського та урядового секторів України. Близько 9 млрд доларів допомоги у 2024 фінансовому році було надано у формі безвідсоткових позик. Станом на грудень 2024 року члени та інституції ЄС і союзники по НАТО (за винятком США) спільно виділили Україні щонайменше 194 млрд доларів допомоги з лютого 2022 року.

В лютому 2022 року США наклали санкції на 5750 осіб та організацій, президента Путіна, представників російської еліти, законодавчі органи Росії, оборонні та технологічні компанії, державні підприємства та міжнародних посередників. Сполучені Штати розширили експортний контроль з метою обмеження доступу Росії до чутливих або бажаних товарів та технологій американського походження; підвищили мита на багато товарів, що імпортуються з Росії; заборонили Росії користуватися повітряним простором та портами США. Доповнюючи дії виконавчої влади, Конгрес призупинив торговельні відносини з Росією, заборонив імпорту російської нафти та інших енергетичних продуктів до США, визначив санкції щодо іноземців, які здійснюють операції з золотом з Росією та ввів обмеження на імпорту російського урану. Серед скоординованих заходів, Сполучені Штати приєдналися до ЄС та інших країн у забороні громадянам надавати морські транспортні послуги для російських операцій з експорту сирої нафти вартістю понад 60 доларів за барель [23].

З 2021 по 2024 рік, зобов'язання США збільшилися вдесятеро – з 804,5 млн доларів у 2021 р. до 20,57 млрд доларів у 2022 р. та 21,41 млрд доларів у 2024 р. У 2023 та 2024 роках на військові контракти було виділено майже на 50% більше коштів, ніж на економічні [32].

Після вторгнення Росії в Україну в 2022 році Сполучені Штати розгорнули або продовжили перебування в Європі додатково близько 20 000 військовослужбовців. Станом на грудень 2024 р. чисельність американських військ в Європі, включаючи постійно дислоковані сили, становила приблизно 80 000 військовослужбовців. Це включає ротаційне розгортання до двох бригадних бойових груп у Центральній та Східній Європі та близько 10 000 військовослужбовців у Польщі, включаючи 800 солдатів, розгорнутих у бойову групу НАТО під керівництвом США [23]. Збільшення військової присутності США є частиною посилення оборонної та стримувальної позиції НАТО в

східній частині альянсу. За даними НАТО, близько 10 000 солдатів союзників служать у багатонаціональних бойових групах у восьми країнах вздовж східного флангу НАТО.

Прихід Трампа до влади вплинув на єдність трансатлантичного альянсу, оскільки адміністрація відновила відносини з Росією і залучила Кремль до перемовин з метою зупинити війну. Трамп мав кілька розмов з Путіним і стверджував, що Путін також хоче закінчити війну. У лютому та березні 2025 року відбулися зустрічі між представниками США та Росії щодо припинення війни, а згодом долучилися українські дипломати. Як видно, перемовини, започатковані Вашингтоном, не супроводжуються жодними поступками з боку Росії. Тим часом, підігруючи Москві, міністр оборони США Піт Хегсет спочатку заявив, що Україні необхідно буде відмовитися від всіх окупованих територій на користь Росії, від членства в НАТО, проте США не гарантують безпеку або підтримку миру після закінчення війни [45].

Президент Трамп неодноразово повторював заяви Кремля, звинувачуючи попередника, екс-президента Байдена в обіцянці про те, що Україна може приєднатися до НАТО. На його думку, це і стало причиною російської агресії. Він виступає за повернення Росії до G7. Путін зацікавлений у зустрічі з Трампом, оскільки вона легітимізує його як лідера великої держави, чого він і прагне. Російський очільник прагне визнання США, а з приходом нової адміністрації, він перестав критикувати Вашингтон і вихваляє Трампа. Політика Трампа узгоджується з намірами та планами Кремля.

Слід зазначити, що повернення президента Трампа до Білого дому в січні 2025 року породило в Кремлі надії, що спроби швидко закінчити війну може сприяти здійсненню рішучого повороту на користь Росії та розколу в трансатлантичних відносинах. Попри значні дипломатичні зусилля, кульмінацією яких став саміт на Алясці в серпні 2025 року, Росії не вдалося цього досягти. Так, США пішли на односторонні поступки – відмовились від вимог негайного припинення вогню та погроз нових санкцій, проте Вашингтон не розірвав відносини з Україною чи ЄС. Попри відносини з Кремлем, США продовжують постачати зброю, продають її Україні. Дев'ять місяців бурхливої дипломатії не виправдали ані найбільших сподівань Росії, ані найглибших побоювань Європи [30].

13.06.2024 р. набрала чинності двостороння безпекова угода між Україною та Сполученими Штатами Америки [4], згідно з якою дві країни підтвердили своє прагнення розширювати співробітництво у сфері оборони й безпеки, торговельні та інвестиційні зв'язки, та поглиблювати дружні відносини. Безпекове партнерство США зі ЗСУ України розвивається в межах Стратегічних оборонних рамок між Міністерством оборони США та Міністерством оборони України, підписаних 31 серпня 2021 року, та Хартії про стратегічне партнерство між Україною та США, підписаної 10 листопада 2021 року.

США, за каденції Трампа, взяли на себе роль посередника між Росією та Україною. На пропозицію РФ, в Анкориджі, Аляска, у серпні 2025 р. відбулася двостороння зустріч очільників США та Росії. Перед початком зустрічі американський президент висунув Москві низку вимог, зокрема – негайне припинення вогню, початок прямих перемовин між Путіним і Зеленським, жорсткі наслідки у випадку відсутності перемир'я. Трамп недооцінив Путіна, який, в свою чергу, запропонував свої умови – припинення бойових дій і замороження лінії фронту за умови передачі Києвом усієї території Донецької і Луганської областей, які перебувають під контролем України [36].

Під час другого терміну Трампа в 2025 році США змінили свій підхід до надання підтримки Україні. Вашингтон пообіцяв 4,89 млрд доларів на підтримку Києва, здебільшого виділених на економіку, причому майже всі ці кошти були призначені для економічної допомоги. Адміністрація Трампа припинила пряме військове фінансування України влітку, замість цього створивши альтернативний механізм через спільну ініціативу НАТО PURL. Прямі виплати США в 2025 році становлять 5,3 млрд доларів, включаючи 4,54 млрд доларів на економічні програми та майже 62 млн доларів на програми безпеки [32].

Водночас, російсько-українська війна вплинула на політику США. Зовнішня політика США ґрунтується на концепції гуманітарного втручання, яке передбачає застосування збройної сили однією державою чи групою держав проти іншої держави для захисту прав людини (громадян цієї країни), тобто захист прав населення на території іншої держави без згоди її уряду» [11, с. 35]. Їже Жанг вважає, що США просували в Україні політику, яку Путін вважав екзистенційною загрозою, зокрема, підтримка намірів України інтегруватися в НАТО, і спроби Вашингтону перетворити її на західний бастион на кордонах Росії. Ці та інші чинники підштовхнули Путіна до вторгнення в Україну [50, с. 3].

Судячи з політики національної безпеки, оприлюдненої Байденом у 2022 році, російсько-українська війна змусила адміністрацію Байдена більше зосередитися на відносинах з Китаєм і Росією та розвитку подій у цих країнах. Байден вважав, що російське вторгнення в Україну планувалося протягом тривалого часу. Крім того, Сполучені Штати надали Україні майже рекордний обсяг допомоги в галузі безпеки, щоб забезпечити її здатність захищати себе, співпрацюючи з великою і стійкою міжнародною коаліцією. Сполучені Штати також сприяли розвитку незалежного і демократично обраного уряду України, а також надали підтримку мільйонам біженців, які були змушені покинути свої домівки. США ввели обмеження на ключові сектори економіки Росії, такі як аерокосмічна та оборонна промисловість. Згідно з доповіддю Байдена про стратегію національної безпеки, США посилюють оборону та стримування разом із союзниками по НАТО, особливо на східному фланзі Альянсу [50, с. 3].

Сполучені Штати витрачали значні кошти, надаючи військову допомогу низці країн світу, намагаючись не лише зміцнити їхню національну безпеку, але й посилити американський вплив на країни. Такий підхід обґрунтовують відповідні концепції військової допомоги: 1) зброя як інструмент впливу передбачає, що збільшення військової допомоги США сприяє поглибленню співпраці з урядом-реципієнтом і навпаки; 2) теорія самотньої суперпотуги припускає, що держава-реципієнт може виявляти непокору країні, що постачає зброю; 3) теорія зворотного важеля підтримує ідею про те, що суперпотуга може впасти в залежність від країн-реципієнтів, зокрема від ресурсів, розвідувальних даних тощо. Надмірна військова допомога може призвести до появи сильних регіональних акторів, які можуть не лише ігнорувати США, але й вести конфронтаційну політику [6, с. 261; 42, с. 281].

«Стратегія національної безпеки США» (СНБ-2022) визначає підвалини зовнішньої політики Вашингтона, передбачає глобальну стратегію, що охоплює такі засади: 1) концепцію гегемонії, згідно з якою Сполучені Штати є суперпотугою, що гарантує стабільність світового порядку, завдяки військовій могутності, авторитету та засобам економічного та політичного впливу на інші країни; 2) концепцію ліберальної гегемонії із збереженням домінуючої ролі США у світі, визнання лідерства країни іншими акторами [17, с. 75]; 3) концепцію ліберального реалізму, згідно з якою, попри анархічність міжнародної системи, держави, як члени світової спільноти дотримуються певних правил, отже, виникає потреба розвивати співробітництво з іншими акторами задля мирного співіснування.

У СНБ-2022 зазначено, що Сполучені Штати підтримуватимуть Україну у її боротьбі за свободу, допоможуть відновитись економічно та заохочуватимуть до інтеграції із ЄС [13]. Передбачається стримування КНР та поглиблення співпраці з союзниками по НАТО. Порівнюючи СНБ-2022 зі Стратегією 2018 р., очевидно, що Росія визнають джерелом реальної загрози, хоча вона не такого рівня як загроза з боку Китаю. США залишаються відданими зобов'язанням по НАТО, водночас, спрямують зусилля на розвиток потенціалу європейських союзників з метою унеможливити спроби Кремля застосувати силу, і дати союзникам змогу самостійно вести війну високої інтенсивності у разі необхідності за підтримки США. Стратегія враховує нарощування потенціалу стримування країн-сусідів Росії завдяки їхній завдавати їй значних втрат [1]. Таке формулювання свідчить про плани Сполучених Штатів зміцнювати обороноздатність України через посилення ударів по території Росії і використання ППО. СНБ-2022 має положення про можливість прямої передачі партнерам ефективних систем ураження, серед яких – ПКР Harpoon та РСЗВ HIMARS, що дає змогу Україні завдавати ударів по Росії, вести асиметричну війну.

У продовж 2014-2022 років Сполучені Штати та Україна прийняли низку документів, що визначали співробітництво двох сторін: 1) «Акт про підтримку свободи України 2014», згідно з яким Вашингтон надавав зброю, запровадив оборонну та енергетичну допомогу Києву [43]; 2) «Про введення санкцій проти РФ з метою забезпечення додаткової допомоги Україні, а також для інших цілей». На ґрунті цього закону Україна отримала статус «союзника США поза НАТО» [34]; 3) «Стратегію національної безпеки України», затверджену Указом Президента України від 26 травня 2015 р. № 287/2015, яка закріпила норму про те, що зовнішня політика України ґрунтується на політиці європейської і євроатлантичної інтеграції та здійснюється на глобальному, регіональному, субрегіональному рівнях [16].

Військову допомогу, яку Сполучені Штати надавали Україні після 2022 р. регламентували відповідні закони, зокрема: 1) «Закон про додаткову підтримку України», який передбачав асигнування і військову допомогу Україні. Згідно з цим законом, Сполучені Штати виділили 40,1

млрд дол. Для допомоги Україні у відповідь на російське вторгнення [35]; 2) «Закон про додаткові асигнування в Україні на 2023 рік», який передбачається виділення додаткових коштів на військову та фінансову підтримку України [33]; 3) «Закон про ленд-ліз на захист демократії в Україні 2022 р.», підписаний у травні 2022 р. [44]. Закон про лендліз тимчасово скасовував певні вимоги, пов'язані з повноваженнями Президента надавати в позику або орендувати оборонні товари, якщо останні були призначені для уряду України або урядів інших східноєвропейських країн, які постраждали від вторгнення Росії в Україну. Президент США був зобов'язаний встановити прискорені процедури для забезпечення своєчасної доставки оборонних товарів, наданих в позику або оренду Україні відповідно до цього законопроекту.

З лютого 2022 року, Конгрес США ухвалив три пакети допомоги Україні на загальну суму 68 млрд доларів [21; 6, с. 264-265]: 1-й пакет у березні 2022 р. (13,6 млрд дол.), який охоплював 1,5 трильйона доларів на 2022 фінансовий рік; 2-й пакет у травні 2022 р. (40 млрд доларів); 3-й пакет у вересні 2022 р. (13,7 млрд доларів). Військова допомога трьох вище згаданих пакетів охоплювала такі компоненти: 1) короткострокова військова підтримка (17 млрд доларів) передбачала передачу американської зброї та закупленої у союзників, навчання українського військового персоналу та обмін розвідданими. Значна частина цього фінансування надходить через Українську ініціативу сприяння безпеці (USAI); 2) довгострокова військова підтримка (10,4 млрд доларів) – це гроші, які Україна могла використати для закупівлі зброї, здебільшого у США. Проте цю зброю потрібно було виготовити, тому часто виникала затримка в її постачанні; 3) військові операції США (\$9,6 млрд): навесні США направили близько 18 тис. військових до Європи для зміцнення оборони та стримування росії; 4) загальна підтримка Міністерства оборони (1,2 млрд доларів): охоплювала низку заходів, деякі з яких лише побічно пов'язані з Україною, щоб підготувати Міністерство оборони до майбутніх конфліктів [25; 6, с. 264-265].

На початку 2026 року зовнішня політика США щодо російсько-української війни змістилася в бік посередництва задля швидкого укладання мирної угоди та зменшення прямої фінансової допомоги, що кардинально відрізнялося від попередньої постійної військової підтримки. Адміністрація Трампа розпочала перемовини про 30-денне перемир'я та наголосила на посиленні ролі союзників по НАТО у фінансуванні військової допомоги для України, одночасно організовуючи складні територіальні перемовини.

Упродовж 2022–2026 рр. спостерігаємо зміну стратегії, оскільки друга адміністрація Трампа (2025-2026) прагне дистанціюватися від фінансування українських збройних сил, зосередившись на переговорах про врегулювання, включаючи пропозиції про 30-денне перемир'я. У 2025 році США продемонстрували зміну курсу, підтримуючи, а почасти натискаючи на Україну, щоб вона погодилася на територіальні поступки або замороження конфлікту. Водночас, Вашингтон санкціонує, разом із партнерами по НАТО, великі, а згодом і обмежені поставки зброї. До 2025 року США надали понад сто мільярдів доларів загальної допомоги, включаючи критично важливу зброю великої дальності та навчання [47]. До кінця 2025 року ця підтримка все більше фінансувалася та відшкодовувалася союзниками по НАТО та ЄС. Попри це, США зберегли значні економічні санкції проти Росії та Білорусі, погрожуючи 100% митами для країн, що купують російську нафту. Довгостроковою метою було послаблення здатності Росії вести війну в Східній Європі, зміцнення альянсу НАТО та дотримання міжнародних стандартів безпеки, намагаючись уникнути прямого конфлікту між США та Росією.

Вашингтона активно використовує дипломатію та лобіює мирні перемовини. Нинішня політика США базується на переконанні, що конфлікт є «нежиттєздатним» і має бути припинений через переговори. Адміністрація Трампа використовує свій вплив для просування «сталого рішення», яке може включати територіальні компроміси, що викликає дискусії щодо майбутнього суверенітету України [46]. США збільшили свою військову присутність у Європі до приблизно 80 000 військовослужбовців, розгорнувши додаткові сили в Польщі та країнах Балтії для стримування потенційної російської агресії проти членів НАТО. Вашингтон підтримав вступ Фінляндії та Швеції до Альянсу як стратегічну відповідь на вторгнення РФ.

Військова допомога США Україні спричиняє посилення геополітичної конкуренції, зокрема суперництва між США та Китаєм. Пекін активно розглядає можливість надання летальної підтримки Росії, включаючи зброю та боєприпаси, щоб наростити її воєнний потенціал [40].

Висновки. Російсько-українська війна свідчить про зміни світового порядку. Постбіполярна епоха добігла кінця. Наслідком зміни системи міжнародних відносин стала зовнішня політика США

за каденції Д. Трампа, яка полягає у переоцінці зовнішньополітичних пріоритетів, відмови від ліберального світового порядку і пріоритетності національних інтересів з акцентом на конкуренцію.

Американо-українські відносини формувалися зі значними коливаннями у стратегії, від скептицизму щодо здатності України протистояти російській агресії на початку повномасштабної війни, до значної фінансової та військової допомоги. Роль Сполучених Штатів Америки важко переоцінити упродовж усього періоду війни, з 2014 по 2026 рр. Попри підйоми та спади в американо-українських відносинах, Вашингтон відіграв важливу роль у підсиленні обороноздатності України, і продовжує це робити, попри зміну підходу до України. Військова допомога США Україні посилює геополітичну конкуренцію з Китаєм.

Бібліографічний список :

1. Белесков М. Національна оборонна стратегія США 2022 р.: основні положення, оцінки і наслідки для України, НІСД. 14.12.2022. URL: <https://cutt.ly/wtY3R1xZ>.
2. Волкотруб Є. Гарантії безпеки для України без військової підтримки США працювати не будуть. Апостроф. 14 січня 2026. URL: <https://cutt.ly/itY3Taam>.
3. Гетьманчук А. Україна-США: від стратегії дозваної підтримки до стратегії перемоги. Центр «Нова Європа». 21 липня 2022 р. URL: <https://cutt.ly/ZtY3TOEK>.
4. Двостороння безпекова Угода між Україною та Сполученими Штатами Америки. Верховна Рада України. Документ 840_001-24. Підписання від 13.06.2024. URL: <https://surl.li/geeggs>
5. Довгопол Я. 2014 рік: США підтримкою України довели свою силу. 25.12.2014. URL: <https://cutt.ly/DtY3TBGr>.
6. Івасечко О., Лопушанський П. Військова допомога США Україні у протидії збройній агресії Росії у 2014–2023 рр. *Вісник Львівського університету. Серія філос.-політ. студії*. 2023. Випуск 49. С. 259-269. URL: <https://doi.org/10.30970/PPS.2023.49.32>
7. Івченко В. Стратегічні виклики та можливості для України у партнерстві з США. LB.ua. 31 січня 2024. URL: <https://cutt.ly/JtY3Yzpg>.
8. Із 2014 року США надали Україні майже один мільярд доларів на безпекову допомогу – посол США. Радіо Свобода. 23 квітня 2018. URL: <https://surl.li/zgqlpl>.
9. Ковальський, Б.П. Основні напрямки співпраці між Україною і Сполученими Штатами Америки (1991–2017 рр.). *Сторінки історії*, (46), 2018. С.213-225. URL: <https://doi.org/10.20535/2307-5244.46.2018.136749>.
10. Крупеня, І., & Логвин, І. (2025). Україна та Сполучені Штати Америки: двосторонні відносини та стратегічне партнерство на сучасному етапі. *Консенсус*, (1), 256-265. URL: <https://doi.org/10.31110/consensus/2025-01/256-265>.
11. Левенець А.В., Хріщева О.Г. Гуманітарна інтервенція як виняток з принципу невтручання у справи держав. *Вісник ОНУ. Правознавство*. Том 24 № 1(34) (2019). С. 32-40. URL: <https://surl.li/iebdoy>
12. Москаленко А. Що відбувається в американсько-українських відносинах: інтерв'ю з головою Інституту Американістики. Рубрика. 26 березня 2025. URL: <https://surl.li/aavwvjv>.
13. Орлик В., Гриценко А. Основні положення нової Стратегії національної безпеки США. НІСД. 14.10.2022. URL: <https://cutt.ly/5tY3YMxA>.
14. Пайетт Дж. Українська армія стремиться йти по пути реформ. 25.01.2016. URL: <https://cutt.ly/YtY3UelK>.
15. Пашков, В. Відносини України та США напередодні повномасштабної російсько-української війни. *Історико-політичні проблеми сучасного світу*, №50, 2024, 32-44. URL: <https://doi.org/10.31861/mhpi2024.50.32-44>
16. Про Стратегію національної безпеки України: Указ Президента України від 26.05.2015 р. № 287/2015. URL: <https://surl.lu/aodyln>.
17. Тихоненко І.В. Україна у зовнішньополітичній стратегії США за адміністрації Дж. Байдена: концептуальний вимір. *Політичні проблеми міжнародних систем та глобального розвитку*. 2023. № 1. С. 74–81. URL: <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2023.1.10>
18. Худолій А.О. Американо-українські відносини в світлі викликів XXI століття. «Американська історія та політика»: науковий журнал. К.: «ІМВ», 2016. № 1. С. 115-122. URL: <https://cutt.ly/DtY3UfQc>
19. Черниш А. Роль США в російсько-українській війні: як і чому Вашингтон підтримує Україну? Аналітичний центр ADASTRA. 17 травня 2022 р. URL: <https://cutt.ly/ltY3UnYb>.
20. Циганюк В. Військова та гуманітарна допомога США Україні у 2014–2020 рр. *Історико-політичні проблеми сучасного світу*: Збірник наукових статей. Чернівці: Чернівецький національний університет, 2021. Т. 43. С. 104-116 2021. URL: <https://doi.org/10.31861/mhpi2021.43.104-116> (.
21. Як США нарощували військову підтримку України з початку великої війни. Слово і Діло. 6 лютого 2023 р. URL: <https://cutt.ly/jtY3UPVa>.

22. Badhwar Colby. US-Ukraine Relations on the Rise. CEPA. May 7 2025. URL: <https://surl.lu/qdeugq>.
23. Belkin, Paul; Bowen, Andrew S.; Nelson, Rebecca M.; Welt, Cory. Russia's War Against Ukraine: U.S. Policy and the Role of Congress. 12.23.2024. URL: <https://www.congress.gov/crs-product/IF12277>
24. Burns R., Madhani A. and Yen H. Obama-Biden aid to Ukraine. AP. March 18, 2022. URL: <https://cutt.ly/OtY3UNFK>
25. Cancian M. Aid to Ukraine Explained in Six Charts. CSIS. Nov. 18, 2022. URL: <https://surl.li/hzvsfm>
26. Cooley A. What's Next for US-Russia Relations and the War in Ukraine? The Chicago Council on Global Affairs. Oct. 24, 2025. URL: <https://cutt.ly/DtY3U721>
27. Dettmer Jamie. Can Ukraine-US relations be repaired? Politico. March 3, 2025. URL: <https://cutt.ly/lY3Ia6e>
28. Fagan M. Americans' views of the war in Ukraine continue to differ by party. Pew Research Center. Feb. 14, 2025. URL: <https://cutt.ly/2tY3II5m> .
29. Gollom Mark. How successive U.S. administrations resisted arming Ukraine. CBC News. March 5, 2022. URL: <https://cutt.ly/mtY3ImjG>.
30. Gould-Davies Nigel. The Russia-Ukraine war has entered a new phase. IISS. 7th October 2025. URL: <https://cutt.ly/lY3IYGX>.
31. Herbst John E. Returning the US-Ukraine relationship to normalcy Atlantic Council. March 23, 2021. URL: <https://cutt.ly/zY3IAFq> .
32. How has US support for Ukraine changed during the Obama, Biden, and Trump administrations? UBN. Oct. 10, 2025. URL: <https://cutt.ly/ntY3ILL8>.
33. H.R.5692 – Ukraine Security Assistance and Oversight Supplemental Appropriations Act, 2024. 118th Congress (2023-2024). Congress.Gov. URL: <https://surl.lt/jlcsbi>.
34. H.R.5859 – Ukraine Freedom Support Act of 2014. Text: H.R.5859 – 113th Congress (2013-2014). 12.18.2014 Became Public Law No: 113-272. Congress Gov. URL: <https://surl.li/hqsgwl>.
35. H.R.7691 – Additional Ukraine Supplemental Appropriations Act, 2022. 117th Congress (2021-2022). Public Law No: 117-128 (05/21/2022). Congress.Gov. URL: <https://surl.li/nwtdyo>
36. Ignatov O., Lucian K. Beyond the Ukraine Summits: Five Realities after Three Years of War. International crisis Group. 2 August 2025. URL: <https://cutt.ly/OtY3I4zV>.
37. Lissner Rebecca and Warden John Kawika. Ukraine and the New Way of War. Learning the Right Lessons for the Conflicts of the Future. Foreign Affairs. February 17, 2026. URL: <https://cutt.ly/OtY3Odk>.
38. Made for minds (2014), G8 suspended as standoff between world powers and Russia escalates. URL: <https://cutt.ly/btY3OvdV>.
39. McFaul M. The U.S. and Ukraine need to reboot their relationship. Here's how they can do it. The Washington Post, August 23, 2021. URL: <https://cutt.ly/DtY3OYrn> .
40. Novak A. U.S. must «sustain» its involvement in Ukraine war, Secretary of State Antony Blinken says. CBS News. February 24, 2023. URL: <https://cutt.ly/mtY3OZeI>.
41. Obama Administration Turns Down Request from Ukraine for Weapons and Ammunition. Atlantic Council. March 14, 2014. URL: <https://cutt.ly/KtY3O1AZ>.
42. Salivan P., Brock F. T., Xiaojun Li. US Military Aid and Recipient State Cooperation. Foreign Policy Analysis. 7, 2011. № 3. P. 275–94. <https://doi.org/10.1111/j.1743-8594.2011.00138.x> .
43. S.2828 – Ukraine Freedom Support Act of 2014. 113th Congress (2013-2014). Congress.Gov. 12.1.2014. URL: <https://surl.li/ydelle>.
44. S.3522 – Ukraine Democracy Defense Lend-Lease Act of 2022. 117th Congress (2021-2022). Cogress.Gov. URL: <https://surl.li/xhvzbv>.
45. Stent A. How the war in Ukraine changed Russia's global standing. Brookings. April 2, 2025. URL: <https://cutt.ly/TtY3PeAC>.
46. Ukraine and Russia Sanctions. U.S. Department of State, 2024. URL: <https://cutt.ly/TtY3Pdmu>.
47. U.S. Security Cooperation with Ukraine. US Department of State. March 12, 2025. URL: <https://cutt.ly/ptY3Pz0v> .
48. Vindman A. Stop Tiptoeing Around Russia. It Is Time to End Washington's Decades of Deference to Moscow. Foreign Affairs. August 8, 2022. URL: <https://surl.li/ipgecy>.
49. Zabakhidze R. Continuity and change in America's military partnership with Ukraine. Middle East Institute. Oct. 28, 2020. URL: <https://surl.li/wlpycg>
50. Zhang Y. Research on the Impact of the Russia-Ukraine War on the United States. *Proceedings of the International Conference on Global Politics and Socio-Humanities*. 21(1):1-5. Nov. 2023. URL: <https://doi.org/10.54254/2753-7048/21/20230010>.

Referenses:

1. Bielieskov, M. (2022). Natsionalna oboronna stratehiia SSHa 2022 r.: Osnovni polozhennia, otsinky i naslidky dlia Ukrainy [U.S. National Defense Strategy 2022: Main provisions, assessments, and implications for Ukraine]. NISD. <https://cutt.ly/wtY3R1xZ>
2. Volkotrub, Ye. (2026). Harantii bezpeky dlia Ukrainy bez viiskovoi pidtrymky SSHa pratsiuvaty ne budut

- [Security guarantees for Ukraine will not work without U.S. military support]. Apostrof. <https://cutt.ly/itY3Taam>
3. Hetmanchuk, A. (2022). Ukraina–SShA: Vid stratehii dozovanoi pidtrymky do stratehii peremohy [Ukraine–U.S.: From a strategy of limited support to a strategy of victory]. Tsentr “Nova Yevropa”. <https://cutt.ly/ZtY3TOEK>
  4. Verkhovna Rada Ukrainy. (2024). Dvostoronna bezpekova Uhoda mizh Ukrainoiu ta Spoluchenyymy Shtatamy Ameryky [Bilateral security agreement between Ukraine and the United States of America] (Document No. 840_001-24). <https://surl.li/geeggs>
  5. Dovhopol, Ya. (2014). 2014 rik: SShA pidtrymkoiu Ukrainy dovedly svoiu sylu [2014: The U.S. proved its strength through support for Ukraine]. <https://cutt.ly/DtY3TBGr>
  6. Ivasechko, O., & Lopushanskyi, P. (2023). Viiskova dopomoha SShA Ukraini u protydii zbroinii ahresii Rosii u 2014–2023 rr. [U.S. military assistance to Ukraine in countering Russian armed aggression in 2014–2023]. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriiia filosofsko-politychni studii*, 49, 259–269. <https://doi.org/10.30970/PPS.2023.49.32>
  7. Ivchenko, V. (2024). Stratehichni vyklyky ta mozhlyvosti dlia Ukrainy u partnerstvi z SShA [Strategic challenges and opportunities for Ukraine in partnership with the United States]. *LB.ua*. <https://cutt.ly/JtY3Yzpg>
  8. Radio Svoboda. (2018). Iz 2014 roku SShA nadaly Ukraini maizhe odyn miliard dolariv na bezpekovu dopomohu – posol SShA [Since 2014, the U.S. has provided Ukraine with almost one billion dollars in security assistance – U.S. ambassador]. <https://surl.li/zgqlpl>
  9. Kovalskyi, B. P. (2018). Osnovni napriamky spivpratsi mizh Ukrainoiu i Spoluchenyymy Shtatamy Ameryky (1991–2017 rr.) [Main directions of cooperation between Ukraine and the United States of America (1991–2017)]. *Storinky istorii*, 46, 213–225. <https://doi.org/10.20535/2307-5244.46.2018.136749>
  10. Krupenia, I., & Lohvyn, I. (2025). Ukraina ta Spolucheni Shtaty Ameryky: Dvostoronni vidnosyny ta stratehichne partnerstvo na suchasnomu etapi [Ukraine and the United States of America: Bilateral relations and strategic partnership at the present stage]. *Konsensus*, 1, 256–265. <https://doi.org/10.31110/konsensus/2025-01/256-265>
  11. Levenets, A. V., & Khrishcheva, O. H. (2019). Humanitarna interventsiiia yak vyniatok z pryntsyphu nevtruchannia u spravy derzhav [Humanitarian intervention as an exception to the principle of non-interference in state affairs]. *Visnyk ONU. Pravoznnavstvo*, 24(1), 32–40. <https://surl.li/iebdoy>
  12. Moskalenko, A. (2025). Shcho vidbuvaetsia v amerykansko-ukrainskykh vidnosynakh: Interviu z holovoiu Instytutu Amerykanistyky [What is happening in U.S.-Ukraine relations: Interview with the head of the Institute of American Studies]. *Rubryka*. <https://surl.li/aavwjv>
  13. Orlyk, V., & Hrytsenko, A. (2022). Osnovni polozhennia novoi Stratehii natsionalnoi bezpeky SShA [Main provisions of the new U.S. National Security Strategy]. *NISD*. <https://cutt.ly/5tY3YMxA>
  14. Payett, Dzh. (2016). Ukrainskaia armiiia stremitsia idti po puti reform [The Ukrainian army seeks to follow the path of reforms]. <https://cutt.ly/YtY3UeIK>
  15. Pashkov, V. (2024). Vidnosyny Ukrainy ta SShA naperedodni povnomasshtabnoi rosiisko-ukrainskoi viiny [Relations between Ukraine and the United States on the eve of the full-scale Russian-Ukrainian war]. *Istoryko-politychni problemy suchasnoho svitu*, 50, 32–44. <https://doi.org/10.31861/mhpi2024.50.32-44>
  16. Prezydent Ukrainy. (2015). Pro Stratehiuu natsionalnoi bezpeky Ukrainy: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 26.05.2015 № 287/2015 [On the National Security Strategy of Ukraine: Decree of the President of Ukraine No. 287/2015]. <https://surl.li/aodyln>
  17. Tykhonenko, I. V. (2023). Ukraina u zovnishnopolitychnii stratehii SShA za administratsii Dzh. Baidena: Kontseptualnyi vymir [Ukraine in the U.S. foreign policy strategy under the Biden administration: Conceptual dimension]. *Politychni problemy mizhnarodnykh system ta hlobalnoho rozvytku*, 1, 74–81. <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2023.1.10>
  18. Khudolii, A. O. (2016). Amerykano-ukrainski vidnosyny v svitli vyklykiv XXI stolittia [American-Ukrainian relations in light of the challenges of the 21st century]. *Amerykanska istoriia ta polityka*, 1, 115–122. <https://cutt.ly/DtY3UfQc>
  19. Chernysh, A. (2022). Rol SShA v rosiisko-ukrainskii viini: Yak i chomu Vashynhton pidtrymuie Ukrainu? [The role of the U.S. in the Russian-Ukrainian war: How and why does Washington support Ukraine?]. *ADASTRA*. <https://cutt.ly/ltY3UnYb>
  20. Tsyhaniuk, V. (2021). Viiskova ta humanitarna dopomoha SShA Ukraini u 2014–2020 rr. [U.S. military and humanitarian assistance to Ukraine in 2014–2020]. *Istoryko-politychni problemy suchasnoho svitu*, 43, 104–116. <https://doi.org/10.31861/mhpi2021.43.104-116>
  21. Slovo i Dilo. (2023). Yak SShA naroshchuvaly viiskovu pidtrymku Ukrainy z pochatku velykoi viiny [How the U.S. increased military support for Ukraine since the beginning of the full-scale war]. <https://cutt.ly/jtY3UPVA>
  22. Badhwar, C. (2025). US-Ukraine relations on the rise. *CEPA*. <https://surl.li/qdeugq>
  23. Belkin, P., Bowen, A. S., Nelson, R. M., & Welt, C. (2024, December 23). Russia’s war against Ukraine: U.S. policy and the role of Congress. *Congressional Research Service*. <https://www.congress.gov/crs-product/IF12277>
  24. Burns, R., Madhani, A., & Yen, H. (2022). Obama-Biden aid to Ukraine. *AP News*. <https://cutt.ly/OtY3UNFK>
  25. Cancian, M. (2022). Aid to Ukraine explained in six charts. *CSIS*. <https://surl.li/hzvsfm>

26. Cooley, A. (2025). What's next for US-Russia relations and the war in Ukraine? The Chicago Council on Global Affairs. <https://cutt.ly/DtY3U721>
27. Dettmer, J. (2025). Can Ukraine-US relations be repaired? Politico. <https://cutt.ly/lY3Ia6e>
28. Fagan, M. (2025). Americans' views of the war in Ukraine continue to differ by party. Pew Research Center. <https://cutt.ly/2tY3Il5m>
29. Gollom, M. (2022, March 5). How successive U.S. administrations resisted arming Ukraine. CBC News. <https://cutt.ly/mtY3ImjG>
30. Gould-Davies, N. (2025). The Russia-Ukraine war has entered a new phase. IISS. <https://cutt.ly/lY3IYGX>
31. Herbst, J. E. (2021). Returning the US-Ukraine relationship to normalcy. Atlantic Council. <https://cutt.ly/ztY3IAFq>
32. UBN. (2025). How has US support for Ukraine changed during the Obama, Biden, and Trump administrations? <https://cutt.ly/ntY3ILL8>
33. Ukraine Security Assistance and Oversight Supplemental Appropriations Act, H.R. 5692, 118th Cong. (2024). <https://surl.lt/jlcsbi>
34. Ukraine Freedom Support Act of 2014, H.R. 5859, 113th Cong. (2014). <https://surl.li/hqsgwl>
35. Additional Ukraine Supplemental Appropriations Act, H.R. 7691, 117th Cong. (2022). <https://surl.li/nwtdyo>
36. Ignatov, O., & Lucian, K. (2025). Beyond the Ukraine summits: Five realities after three years of war. International Crisis Group. <https://cutt.ly/OtY3I4zV>
37. Lissner, R., & Warden, J. K. (2026, February 17). Ukraine and the new way of war: Learning the right lessons for the conflicts of the future. Foreign Affairs. <https://cutt.ly/OtY3Odke>
38. Deutsche Welle. (2014). G8 suspended as standoff between world powers and Russia escalates. <https://cutt.ly/btY3OvdV>
39. McFaul, M. (2021). The U.S. and Ukraine need to reboot their relationship. Here's how they can do it. The Washington Post. <https://cutt.ly/DtY3OYrn>
40. Novak, A. (2023). U.S. must "sustain" its involvement in Ukraine war, Secretary of State Antony Blinken says. CBS News. <https://cutt.ly/mtY3OZeI>
41. Atlantic Council. (2014). Obama administration turns down request from Ukraine for weapons and ammunition. <https://cutt.ly/KtY3O1AZ>
42. Sullivan, P., Brock, F. T., & Li, X. (2011). US military aid and recipient state cooperation. Foreign Policy Analysis, 7(3), 275–294. <https://doi.org/10.1111/j.1743-8594.2011.00138.x>
43. Ukraine Freedom Support Act of 2014, S. 2828, 113th Cong. (2014). <https://surl.li/ydelle>
44. Ukraine Democracy Defense Lend-Lease Act of 2022, S. 3522, 117th Cong. (2022). <https://surl.li/xhvbv>
45. Stent, A. (2025). How the war in Ukraine changed Russia's global standing. Brookings. <https://cutt.ly/TtY3PeAC>
46. U.S. Department of State. (2024). Ukraine and Russia sanctions. <https://cutt.ly/TtY3Pdmu>
47. U.S. Department of State. (2025). U.S. security cooperation with Ukraine. <https://cutt.ly/ptY3Pz0v>
48. Vindman, A. (2022, August 8). Stop tiptoeing around Russia: It is time to end Washington's decades of deference to Moscow. Foreign Affairs. <https://surl.li/ipgocy>
49. Zabakhidze, R. (2020, October 28). Continuity and change in America's military partnership with Ukraine. Middle East Institute. <https://surl.li/wlpycg>
50. Zhang, Y. (2023). Research on the impact of the Russia-Ukraine war on the United States. Proceedings of the International Conference on Global Politics and Socio-Humanities, 21(1), 1–5. <https://doi.org/10.54254/2753-7048/21/20230010>

Malakhivskiy I. U.S.–Ukrainian Relations in the context of Russian aggression against Ukraine

The article examines US-Ukrainian relations during 2014-2026. The author examines the foreign policy approaches of US presidents to the formation of Washington's strategy towards Ukraine. Bilateral relations, as the author states, have developed with ups and downs, under the influence of a number of factors, bias, challenges, threats, national interests etc. The article reflects the positions of US presidents, from B. Obama to D. Trump, including his second term. In particular, the author emphasizes that one of the key shortcomings of the bilateral strategic partnership model was the lack of established forms of cooperation and value asymmetry in the systems of strategic priorities of the two states. At the beginning of the 2014 aggression, the Obama administration refrained from supplying weapons to Ukraine, and only in the second half of 2014 the US position began to change. Washington provided financial assistance, military equipment, etc. During his first term in 2017, Trump did not change the approach of his predecessor. The administration supported the implementation of reforms in Ukraine, provided military aid, certain types of lethal weapons, initiated additional sanctions against Russia, and strengthened the US military presence in NATO. At the beginning of its term, the Biden administration hesitated to provide military aid to Ukraine, but under pressure from Congress and the public, Washington began to provide

assistance to Kyiv. The United States began to supply defensive weapons and provide funds for military aid. Washington also imposed sanctions on a number of individuals and organizations, the Russian President, representatives of the Russian elite, Russian legislative bodies, defense and technology companies, state-owned enterprises, and international mediators. During 2022-2026, we observe a change in strategy, as the second Trump administration distanced itself from financing the Armed Forces of Ukraine and focused on negotiations to resolve the war. During 2025-2026, the United States changed its foreign policy course towards Ukraine and its allies, pressuring Kyiv to agree to territorial concessions. At the same time, Washington sanctioned the cessation of arms supplies, demanding payment for them. Despite the ups and downs in US-Ukrainian relations, Washington has played an important role in strengthening Ukraine's defense capabilities, and continues to do so, despite the change in its strategic approach to Ukraine.

Keywords: *USA, Ukraine, bilateral relations, Russian-Ukrainian war, Russian aggression.*